

ЗДРАВОТО СЕМЕЙСТВО Е БЕЗЦЕННО БОГАТСТВО

• Законът за социалните услуги е излишен, пагубен и отваря широко вратата за корупция
• Необходима е политика, центрирана върху целостта на семейството и благосъстоянието на децата в него

Полина СТАВРЕВА-КОСТАДИНОВА,
доктор по специална педагогика,
университетски преподавател,
председател УС на СНЦ „Родители за Варна“

Зачестилият натиск към обществото да приеме за правилно въвеждането на разделение между интересите на детето и интересите на семейството му създава у народа социално напрежение и се засилва усещането за институционален произвол. Липсва прозрачност на процедурите, по които е разработен и приет Закон за социалните услуги (ЗСУ). Тъй като в обществото не е налице консенсус по отношение на новите регулации в социалната сфера, а същевременно в чл. 1, ал. 1 от Конституцията се гарантира произтичането на властта непосредствено от народа, е редно законодателната и изпълнителната власт да изтеглят заявката си за въвеждане на новите регулации – ЗСУ, защото те пораждат смут и напрежение, и противопоставят едни обществени групи на други. Подобно разделение е пагубно за държавността.

На стр. 4

175 години от рождението на Капитан Петко Войвода

На стр. 6

БЪЛГАРИЯ СИ ОТИВА ПРЕД ОЧИТЕ НИ, А НИЕ ПОЗОРНО МЪЛЧИМ!

Проф. Иво Христов пред „Нова Зора“ в разговор с Васил Василев в предаването „Не се страхувай!“ на Българска Свободна Телевизия

Продажбата на земя ще е последният пирон в ковчега на Отечеството ни!

Васил Василев: Както Ви обещах, тази вечер поканих Иво Христов, който винаги дава много интересни прогнози. В България правителството си прави каквото иска, а парламентът го подкрепя. Съдебната власт - и тя е солидарна с това. Всеки ден ни се струват на главата

какви ли не истории и народът мълчи. Виждаме какво става по света – вижте какво става във Франция. Вижте какво правят италианците, германците. Имате ли обяснение защо народът търпи това положение?

Иво Христов: Ще започна с думите на Апостола. С разпита му в Конака в София, по време на процеса, когато е казал следното: „Нашите българи много обичат свободата, но да има някой който да им я занесе по къщите“. Това, което

всъщност е основният проблем на голяма част от съвременното българско общество, това е културата на не съпротивата. Тя има дълбоки исторически корени и бива замазвана по два начина: или с патриотарски изхвърляния, че първият динозавър е българин, или пък обратното: българите за нищо не стават. Т.е. няма една уравновесена, но в същото време критична и пазеща достойнството на нацията, гледна точка, която да се съобразява с фактите

и разбира се, - да не изпада в национален nihilism. Разбира се, нашето население е уморено, объркано, пасивно, а бих казал и безразлично. Около 2,5 – 3 милиона българи напуснаха страната. Напусна я активната част от населението. Хора, които имаха смелостта да скъсат с досегашния си начин на живот и да отидат да живеят и работят на съвършено друго място при нови условия. Това е безвъзвратно изтекъл зад граница български национален капитал, въпреки приказките за обратното. Т.е., за да имате каквато и да била форма на съпротива, тук трябва да има субект на социална активност, субект на национална промяна. Такъв липсва в България. Аз бях част от тези наивници, които си мислеха, че след като България влезе в Евросъюза, външният фактор ще наложи своеобразен политически борд на вътрешните български безобразия. Не само, че не наложиха борд, но взеха, че плеснаха с ръце и се прегърнаха...

На стр. 2

Минчо МИНЧЕВ

Българската журналистика има един безспорен връх – това е „Вскаква неделя“ на ненадминатия майстор на телевизионния диалог Кеворк Кеворкян. Времената обаче се промениха, станала къде-къде по-тревожни и безутешни и днес, талантът на Кеворк е отново безприкословен авторитет по най-тревожните проблеми в живота ни и, уви, несвърсвателните български опачници.

Казвам всичко това, защото ми предстои да отбележа, че делото на Кеворк

БСТВ Е ОГРОМНО ДОСТОЯНИЕ ЗА ИСТИНАТА И ПРАВДАТА

кян от синия екран, неговият висок професионализъм и честно отношение към фактите, създадоха една висока мярка в традицията на публицистичните телевизионни изяви, които за някои „правилни“ телевизии са просто нежелани, а за други – по обясними причини, са непостижими.

В този смисъл изключително прави Българска свободна телевизия с цяла поредица от предавания като „Не се страхувай“ с водещ Васил Василев; „Дискусионен клуб“ с Велизар Енчев; „Гласове“ – на Явор Дачков; „Лева политика“ с Александър Симов, както и предаванията за култура на Иван Гранитски и Юлия Владимирова; сутреш-

ния блок със Стоил Рощев; спортът с Георги Атанасов; въпросите на икономиката с Нора Стоичкова и др.

С две думи: днес Българска свободна телевизия е огромно достойние за обръканото от многогласието на фалшивите новини български зрител. Някъде прочетох, че той обичал тази телевизия и ѝ се доверявал, защото тя била социална. Не зная кому принадлежи тази оценка и дали тя не е повлияна от факта, че като собственик на Българската социалистическа партия, би следвало да се очаква, че Българска свободна телевизия е задължително социална. Днес в България ако си честен пред народа това неминуемо и за-

дължително те прави и социален. Но това е дълъг разговор.

Най-ярък пример е случаят с интервюто на Васил Василев с проф. Иво Христов от втората част на предаването „Не се страхувай“; излъчено на 9 декември т.г. В него има нещо дълбоко тревожно като национална проблематика, но акцентът който искам да отбележа е въпросът за продажбата на българска земя на чужденци. Това е тема, която години наред е била главен парещ проблем записан на нашите страници. И ние отново ще се връщаме към него, просто защото, както казва проф. Иво Христов „това ще бъде последният пирон в ковчегата на България“. А

някой по-добре от „Зора“ не знае, а може би и не помни как бе кован и изкован през годините на разрухата този „последен пирон“.

За съжаление обемът на едно предаване като „Не се страхувай“ не ни дава възможност да поместим особено ценния коментар на водещия, който задължително той правя в първата част на предаването. Тогва главният въпрос на Васил Василев: „Ако демокрацията е власт на народа, - попита той на 16 декември т.г., - как да наречем управлението, при което народът няма нито власт, нито глас“.

БЪЛГАРИЯ СИ ОТИВА ПРЕД ОЧИТЕ НИ,

От стр. ?

Нашите български разбойници откриха себеподобни, макар и в по-европейска форма в Брюксел и нещата потеклоха по прословутия механизъм „ми на мене, аз – на тебе“. Всъщност това, което имаме в момента в България, е периферна територия със затихващи функции и един относително малоброен елит. Под това разбирам не само формално управляващите, но и икономическите интереси, които стоят зад тях – около 250-300 семейства, на които територията на страната е дадена под аренда, и срещу съответния данък „аренда“ те могат да я експлоатират. Разбира се, това няма да продължи още дълго, тъй като обективното ресурсът намалява. Т.е. намаляват източниците за крадене. Взимам повод от проектите за газопроводи и скоро ще започнат да търгуват със самата територия като такава, тъй като ние вече друго нямаме.

Тази сутрин прочетох едни браваурни доклади, че България била много развита – съгласно индекса на човешко развитие била на 52-ро място в света и това се представя като невероятен, потресаващ успех.

Само да напомня, че при дошлия комунизъм, през 1989 г., която беше не най-добрата година на българския социализъм, по този показател България беше на 28 място. Тя беше сред най-развитите страни в света. И на онези либералства-

щи среди, които пишат подобни доклади и за икономическото развитие на страната, да напомня, че по съпоставими цени, България е достигнала ниво от 1989 г. чак през 2016 г. 28 години пълна разруха! Докато през това време светът замина напред. Има един процес на акселерация на историята, от който България безнадеждно отпадна. А ние бяхме в челото на този процес.

Това не е драмата на едно примитивно общество, което е колонизирано наскоро. Имаме свършено друга драма – едно насила върнато в архаиката модерно общество, каквото бяхме допреди това. С цялата драма на този живот, който ние живеем.

В. В.: Къде бихте сложили България, ако имате класация – говорите за класация на Юнеско. Ако има класация на националното богатство и националния интерес – къде сме ние?

И. Х.: Някъде до африкански и южноазиатски режими. В нашия регион няма такъв случай. Може би единствените, с които сме съотносими това е Украйна. Но първо, трябва да имаме предвид, че Украйна е несъстояла се държава. При Янукович, населението беше около 42 милиона, а сега е спаднало под 35 милиона. Да не говоря, че и там вървят аналогични процеси като в България. В Украйна имаме буквално физическа продажба на земя. Буквално рязане и продажба на уникалния чернозем в За-

порожието, който се изнася с влакове и камиони към Европа. Може би само тази държава е държавна ни гони по всички точки на деградацията, съчетано и с „прелестите“ на една война.

В. В.: Къде отиват толкова много крадени пари? Тук се краде колосално много. Те не може да бъдат прехвърлени, защото ще ни трябва една влакова композиция. Ако минават през банка е абсурд, защото всичко се следи.

И. Х.: Парите всъщност не са излезли физически. Т.е. нямаме местене във въздуха от точка А до точка Б. Те отиват при нашите партньори, както иронично ги нарича Путин. Всъщност компрадорско-коруптирания тип режими, като тези в България, са възможни само защото командният център, условно наречен Западът, има интерес от това. Никакъв голям приватизационен договор или банкова транзакция в нарушение на закона и правилата, не може да не се знае там. Истината е, че Източна Европа, както бившия СССР, както и Балканите, запази икономиката на Запада за поне едно 30 години. За този период, който ние наричаме с нищо незначително „Преход“, беше разрушена тяхната алтернатива – икономическа, военна, изобщо – единствената възможна алтернатива на западното ядро. На цената на джобни пари, защото цени от милиард, два, три – дори десет милиарда

евро, са нищо. Всъщност това са комисионните, които са подхвърлени като кости на подните компрадори. Срещу тази цена те получиха на безценица близка колониална периферия. От друга страна това е експлоатация на новооткрити пазари и работна ръка, която сама отиде при тях. Те разбират се, са заели една гнуслива естетска позиция, възмутени от всички тези безобразия, за които вече говорихме – корупцията, нарушаване на законите и унищожаване на икономиката. Но лицемерието не е от вчера. Колонизацията на Индия през 18-19 век е минала по същия начин, само средствата са били по-груби. Това, за което нашето поколение четеше - плюс-минус пет години, се случи с нашия живот. В момента имаме една опустошена страна. Разбира се, днешната пропаганда ще Ви обяснява, че живеем в най-добрия от всички възможни светове.

В. В.: В Индия идеологията е на Ганди – несъпротивление на злото. У нас е същото, но това няма да ни помогне. Това ни води към по-голямо зло.

И. Х.: Никаква идеология няма в България. Българското общество е дълбоко антиидеологично. Не говоря въобще за качеството на идеологията. Големи идейни проекти никога не са хващали дълбока почва в тези географски ширини.

Това е малка котловинна страна, с регионална култура, с относително малки претенции като начин на мислене, с малки маща-

би. Хиперакцент на живота е оцеляването като свързъцел. Никакви амбициозни проекти за каквото и да било. Големите и малките нации не са големи и малки като качество. Всеки е продукт на своите мечти. Финландия, например, е 5 милиона, няма и толкова. Швеция е 6 милиона. Норвегия е 4,5 милиона. А българите бяхме двойно повече. Ние се свихме за тези 30 години на половина и основната причина е, че ние никога не сме вярвали, че можем да бъдем субекти на собствената си съдба. Огромна част от нашето население не гледа на собствената си страна като на своя. Спасението минава през спасението на колектива, а не през спасението на индивида. Тука има мощна и устойчива култура за спасяване поединично. Метафорично ще се изрази – движението на България е от обора към мола.

И към министъра на образованието ще отпраща един въпрос. Голяма част от децата не са просто функционално неграмотни, те са изобщо неграмотни. И това съчетано с подмяната на дивулгационния код на България – това престава да бъде страната на българите. Това е нашата страна, а ние я губим буквално пред очите си. Заради нашия мързелив, търпението и пасивност, съчетано с робския ни страх.

В. В.: Вие споменахте в началото Апостола. Времената са същите, както по време на турското робство, същата безпросветност. Същия робски

страх, същото робско приношение. И винаги се намира някой, който да запали искрата. Това, което е останало от Левски е идеология към свободата, вечната българска идеология. Може ли тя да подпали малкото огънче към свободата, което тлее във всеки един българин?

И. Х.: За да харесам на вашите зрители, ще кажа – да, така е. Той е част от погрешното разбиране за публичните политически фигури – хората искат да чуват, това, което искат да чуят. И когато ти им кажеш неща, които не им изнасят, веднага те нарочват като Враг № 1 на Тутраканската селищна система.

Аз обаче смятам, че най-добра услуга на народа си прави този, който казва истината в очите му. От това има по-голяма полза.

Честно ще ви кажа – ще ми се да е така, както вие казахте. От друга страна историята показва, че през последните 120 години нито един голям преврат у нас не е продукт на бъл-

ните кухи рицарски брони – изразени от съдържание. Ние сме приключили и като геополитическа активност. Ние сме приключили и индустриално, и икономически...

Истината е, че продажбата на земя, ще е последният пирон в ковчегата на България. Физическата продажба на тази земя. Те вървят разбират се с дежурните приказки за свободна търговия. С прочутата мантра, че чужденецът няма да навие земята на руло и да си я занесе къщи. Не, той ще си я вземе и ще се случи обратния процес: ти ще си вземеш торбичката и ще се изнесеш оттук. Ти, който смяташ, че си неин собственик или гражданин. Другият вариант е да слугуваш на новите чорбаджии. Това ще се случи тихо и без пушка да пукне. Защото големите промени в България винаги се случват в мъртешка тишина. Как беше – той беше единственият луд, който си позволи да протестира. Това са думите на Вазов, когото преве- рват у нас не е продукт на бъл-

гарите. Така беше и с руско-турската война, така беше и на 9 септември 1944 г., за съжаление – така беше и на 10 ноември 1989 г.

От друга страна тук трябва да има голям адресат, който да поеме щафетата от геополитическите събития. Смятам, че доколкото има някакъв живец, то той е в чужбина. Част от младите хора, които се изнесоха в чужбина. Те се срамуват от собствената си страна, бидейки в Отава, Прага и на други места. Срамуват се, защото виждат, че тази страна е потънала в блатото на политическата и обществената посредственост и те искат да направят нещо за страната си. Пътят преминава през драматизма на разбирането на проблема. Ние сме в голяма беда. Най-голямата битка днес е битката за интерпретацията на съвременното. Когато управляващата върхушка ви казва, че живеете във възможно най-добрия свят, а вие твърдите, че сме като умиращ човек. И в тази ситуация битката за интерпретацията на проблема, е началото на битката на давящия се.

В. В.: Значи ние сме давящи се...

И. Х.: Да.

В. В.: Как гледате на продажбата на земята? За колко време, според вас, ще ни ликвидират като държава?

И. Х.: Тя, държавата, е приключила като конструкция. Ние имаме формална държавност. Приличаме на стра-

шен човек, който е изгубил своя душа, но все още живи. Истината е, че продажбата на земя, ще е последният пирон в ковчегата на България. Физическата продажба на тази земя. Те вървят разбират се с дежурните приказки за свободна търговия. С прочутата мантра, че чужденецът няма да навие земята на руло и да си я занесе къщи. Не, той ще си я вземе и ще се случи обратния процес: ти ще си вземеш торбичката и ще се изнесеш оттук. Ти, който смяташ, че си неин собственик или гражданин. Другият вариант е да слугуваш на новите чорбаджии. Това ще се случи тихо и без пушка да пукне. Защото големите промени в България винаги се случват в мъртешка тишина. Как беше – той беше единственият луд, който си позволи да протестира. Това са думите на Вазов, когото преве- рват у нас не е продукт на бъл-

ше, хем с немците, то да ги поразят Господ, на маймуни ни обърнахте, да ви вземе дявола с маскарли!“

В. В. Смятате ли, че едно равновесие на властите би могло да доведе до подобряване на конструкцията на държавата? Или това нещо е неосъществимо при сегашното състояние на обществото и на политическата система?

И. Х. Аз съм юрист с 20-годишна практика, когато в България се учеше сериозно (завърших 1992 г.) и нямам никакви илюзии, че в тази географска ширинна законът на струва и пет пари – той няма дори стойността на хартията, на която е написан! Разделението на властите има значение само и единствено, когато отзад стои такъв тип социален субект, който да отстои разделението на властите. Хартията, ако ще да е с гербови марки, няма да създаде нова реалност. Както казвахте един много известен

ка вълна на приватизация има вълна на емиграция. Като лишите хората от хляба им, от възможности за развитие – те естествено се махат отгук. И тука приказките за демографията – българите не рождат, не защото това е функция на много или малко пари – не им се живее тук! Живее-нето не е само просто въпрос на 5 лв. отгоре или 5 лв. отдолу – а на цялостна перспектива, на цялостно себеуещане, цялостно съотносяне към бъдещето на тази страна и на тази общност. Когато ти нямаш такова отношение, няма това, което наричат социална солидарност, най-малкото, което ще направиш е да спреш да раждаш, да се възпроизвеждаш. А най-многого, което ще направиш е да се махнеш отгук – ние нямаме емиграция, ние имаме евакуация от територията – буквално.

И другото, което е – тези процеси на приватизация

номическите шансове на мозина – може да се запази само по един-единствен начин и той се нарича диктатура. Така че ние живеем в „най-хубавия от всички светове“.

В. В. Миналата седмица в „Не се страхувай“ говори политическия анализатор Михаил Хазин и според него, след като бъде избран Тръмп, ще последва една тристранна среща – Тръмп, Путин и Си Дзинпин и това ще е „новата Ялта“... и по новата Ялта, България ще попадне в Евразийския сектор, но... и тука е голямото „но“ – заедно с Турция.

И. Х. Ако това се случи, няма да можем да се уредим на „Орлов мост“ от евроатлантици, които посрещат руско-турската армия. Безгръбначността е основна черта на, пазил Боже, българския елит. За съжаление голяма част от българското население има същите характеристики. Иначе са много ербап на две места – пред ракията къщи и във Фейсбук – там са революционери!

В. В. И накрая – смятате ли, че някой от нашите политици, да речем – президентът – ще посмее да отиде на 9 май в Москва? И българска военна част да марширува на парада на победата, защото ние, за разлика от много други народи, ето сега Путин покази Ердоган... а ние сме се били заедно с руснаците в тази война и победата над фашизма, рамо до рамо, и български генерал е единственият чужд военен-началник, марширувал на 9 май 1945 г. на Червения площад. Смятате ли, че това е възможно и дали ще стане?

И. Х. В паметта на моя дядо, който атаквал Нишката крепост в Отечествената война 45-та година, това трябва да е така. Ние дадохме 30 хиляди жертви в Отечествената война. Така, че имаме пълното право. Нещо повече, с тази кръв, която е пролята, ние реално защитихме българските граници, които след това бяха устроени от Съветски съюз на Парижката конференция.

Силно се надявам, че българският президент, освен всичко друго, е достоен мъж, който би трябвало да поеме това бреме, но и тая гордост и да „умие лицето ни пред света“. Защото ние имаме с какво да се гордеем. И аз мисля, че настоящият период е един от многого унищителни периоди в българската история, които трябва да забравим, но това иска борба, това не иска чакане.

че следващият превод на нашето литературно наследство, ще бъде само с емоционни, за да отговорят на все по-нарастващите потребности, на все по-затпяващата публика.

В. В. Чудех се как могат да преведат Алеко, например – и се опитвах да си представя, как ще преведеш „ха бакалдам“?

И. Х. Същият този Алеко е написал нещо прекрасно, което на мен много ми хареса по повод на последните гърдичения на нашия управленски фактор: помнете какво беше написал Бай Ганьо накрая в прочутата си чернова: „и да се прегърнем братски, хем с ру-

учен: с думи не се създава реалност, реалността се описва с думи. Така че когато не искате да промените нещо – искате да пишете нова Конституция. Тука влизам в рязко противоречие с моя адаш – Иво Христов. Смятам, че свършено на друго място е „заровено кучето“ в България. Нашето дередже е продукт на онова, наречено „български преход“. „Кучето е заровено“ още 90-те години с т.нар. приватизация, с която бяха отгнетни икономическите, социалните и голяма част други шансове на българското население. И забележете, след вся-

ка вълна на приватизация има вълна на емиграция. Като лишите хората от хляба им, от възможности за развитие – те естествено се махат отгук. И тука приказките за демографията – българите не рождат, не защото това е функция на много или малко пари – не им се живее тук! Живее-нето не е само просто въпрос на 5 лв. отгоре или 5 лв. отдолу – а на цялостна перспектива, на цялостно себеуещане, цялостно съотносяне към бъдещето на тази страна и на тази общност. Когато ти нямаш такова отношение, няма това, което наричат социална солидарност, най-малкото, което ще направиш е да спреш да раждаш, да се възпроизвеждаш. А най-многого, което ще направиш е да се махнеш отгук – ние нямаме емиграция, ние имаме евакуация от територията – буквално.

И другото, което е – тези процеси на приватизация

номическите шансове на мозина – може да се запази само по един-единствен начин и той се нарича диктатура. Така че ние живеем в „най-хубавия от всички светове“.

Полина СТАВРЕВА-КОСТАДИНОВА,
доктор по специална педагогика,
университетски преподавател,
председател УС на СНЦ „Родители за Варна“

От стр. 1

Законът за социалните услуги бе приет стихийно от 44-то Народно събрание

след протестите на НГИ „Системата ни убива“ (родители на деца и младежи с увреждания). Прие се и закон за личната помощ, който касае именно хората с увреждания и начина на ползване на подкрепа от държавата чрез социална работа, за която държавата плаща. Отделно съществува и действа изобилие от по-стари регулации: Семейен кодекс; Закон за социално подпомагане; Закон за закрила на детето; Закон за семейните помощи за деца; Закон за хората с увреждания; Закон за защита от домашно насилие; Закон за борба с противообществени прояви на малолетни и непълнолетни и т.н., които също регулират семейните отношения. Следейки публикациите по темата за въвеждането на ЗСУ, възникват няколко въпроса:

1. Кому е нужно едни родители да бъдат противопоставяни на други родители чрез въвеждане на спорни постановки в законите?
2. Идеите ръководители на новите регулации осъзнават ли, че детето е човешка личност, чийто статут в обществото е специален по отношение на развитието му и степента му на отговорност, именно поради факта на незрялост и необходимост от устойчива семейна среда за развитие на психиката, поведението и здравето?
3. Държавата признава ли презумпцията за невинност?
4. Бедността порок ли е в РБългария?

И накрая: големият въпрос е какво се цели със създаването на масово обществено напрежение?

Заявявам мнението си на специалист, който дълги години обучава специалисти по социални дейности да прилагат Центриран върху семейната цялост подход в социалната работа в един от университетите в България. Опитите да се подмени моделът на социална работа, центриран върху запазване на семейната цялост с институционален мо-

ЗДРАВОТО СЕМЕЙСТВО Е

дел, е връщане назад към тоталитарните прийоми от близко-то минало, чиито негативи са крещящо отчетливи и видими до днес. Всяка неестествена структура, каквато е ранната институционализация на детето, визуирана в ЗСУ (и не само), изисква много повече ресурси, за да съществува. Закони, които противопоставят детето на неговите родители, са именно такава противоестествена, изключително вредна за обществото и ресурсоемка идея.

Законът за социалните услуги в своята същност създава няколко

основни противоречия, спрямо които обществото се разделя:

1. Чрез предвидените формулировки смислово, но алогично, се отделя детето (или лицето), нуждаещо се от защита, закрила, подкрепа и/или насърчение, от неговото биологично семейство. Създава се впечатлението, отново алогично, че дете (или лице) в риск е всяко дете (или лице) изпаднало в бедност. Предлага се да се изработи Закон за борба с бедността, вместо да се тежък конфликт на интереси между гражданските организации и самите граждани.

В ЗСУ в чл. 9, ал. 3 гласи, че при предоставянето на социални услуги за деца се зачита мнението на детето, родителите и/или лицата, които полагат грижи. Това означава, че мнението се зачита едва, когато детето вече ползва социалните услуги, а не преди то да бъде включено в системата. Зачита ли се мнението на детето и на неговите родители преди да се пристъпи към задължително ползване на социални услуги? Визирани в чл. 11, една от които е „приемна грижа“ или услуги от резидентен тип, например! Отговорът е не.

Налице е задължителност на ползване на социални услуги за деца по преценка на социален работник и директор на дирекция социално подпомагане в общините (чл. 10, ал. 5 от Правилника за приложение на Закона за закрила на детето).

ЗСУ постулира „гарантиране правата на потребителите на социални услуги“ (чл. 2 т.6), но гарантира ли правата на всички лица (чл. 13, ал. 2), които са описани като евентуални потребители, без оглед на наличието на рискове? Не, не

поема гаранция за спазване на избора на детето (например), тъй като деца се изслушват в съда под специален режим, само ако са навършили 10 години и по преценка на съдийския състав, а директорът на Дирекция социално подпомагане не се занимава с изслушване на деца.

В ЗСУ се определя понятия

„право на социални услуги съобразно най-добри интереси“ По отношение на правата на децата понятието „най-добър интерес на детето“ е формулирано в допълнителните разпоредби на закона за закрила на детето, § 1, т. 6. Според него „Най-добър интерес на детето“ представлява преценка на:

- а) желанията и чувствата на детето;
- б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето;
- в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето;
- г) опасността или вредата, която е причинена на дете-

психолог и др. Родителите тук нямат никакво касателство. Противоречието е очевидно и остава широка врата за злоупотреби със служебно положение и излация; с насилието и превенция на увреждането, а излизат милиони да насърчават социални услуги за хора с ниско качество на живот, е въпросът, на който нито един от политиките не може или не иска да отговори честно.

Определянето на риска в ЗСУ

поставя още една широка врата за злоупотреби със служебно положение чрез уязвимостта както на детето, така и на неговото семейство, например изпаднало в бедност. Примерът с чл. 12, ал. 3 от ЗСУ посочва, че „настъпването на определен риск“ е пусков механизъм за задействане на процедури, при които директор на Дирекция социално подпомагане (по чл. 10, т. 6 от Правилник за приложение на Закон за закрила на детето) може, по своя преценка и

то или има вероятност да бъде причинена;

- д) способността на родителите да се грижат за детето;
- е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата;
- ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето.

Оценката се извършва от екип специалисти – водещ случая социален работник,

В ЗСУ е допусната отново (както и в Закона за закрила на детето), съвсем умишлено т.нар. „резидентна грижа“ (преходна разпоредба § 1, т. 15). Този термин включва настаняване извън семейството на дете (или лице), за което са изчерпани възможностите за грижа в семейна среда. Настаняването е резидентно, т.е. за 24 часа 7 дни в седмицата, но може и за цял живот. Видовете социални услуги от „резидентен тип“ са изчерпателно изброени в Правилника за приложение на Закона за социално подпомагане чл. 36, ал. 2, т. 4, а именно: „социални услуги от резидентен тип“:

- а) Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания;
- б) Център за настаняване от семеен тип за деца и/или младежи с увреждания;
- в) (в сила от 01.01.2018 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 17 от 2017 г., отм. - ДВ, бр. 89 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.), г);
- г) Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с психични разстройства;
- д) Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с демения;
- е) Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с физически увреждания;
- ж) Център за настаняване от семеен тип за пълнолетни лица с умствена изостаналост;
- з) Център за настаняване от семеен тип

при анонимен сигнал, да задейства процедура за извеждане на дете от семейството му, поради наличен риск. В ЗСУ думата „риск“ е употребена 17 пъти, като при един от тях ниско качество на живот по данни е риск (чл. 12, ал. 3, т. 1). Ниско качество на живот по данни на Националния статистически институт за 2018 година в Р България имат над 2,5 млн. души, а при тях деца с недо-

хранване са около 300 000! Защо Народното събрание и изпълнителната власт не се наемаат с проблемите в системата на пазарна икономика и не обявят борба с бедността; със социалното изключване и излация; с насилието и превенция на увреждането, а излизат милиони да насърчават социални услуги за хора с ниско качество на живот, е въпросът, на който нито един от политиките не може или не иска да отговори честно.

Законът за социалните услуги е устроен върху търговски принципи и конкуренция между „търговец“ на услуги, което е аномално при условие, че социалните дейности и социалната работа се основават на принципите на солидарност, антидискриминация и доброволно участие. Състезанието за привличане на клиенти между отделните доставчици и създаването на конкуренция за получаване на държавни средства противоречи на изначалния смисъл на солидарността, антидискриминация и добрата воля на членовете на обществото.

Наскорко в медиите излезе статистика относно качеството на живот в подобен тип „услуги“. Оказва се, че в масовия случай доставчик не може да осигури качество на живот и устойчиво развитие на своите „потребители“, поради недофинансиране на системата, ниско заплащане на труда на заетите лица и висок риск от текучество на персонала. Към кого се привързва, за да ратне здраво и щастливо едно дете, когато в неговия Дом от резидентен тип го бият и торможат системно, няма на кого да се оплаче, а родителите му са обезправени чрез закон? Настаняването в дом Център за настаняване от семеен тип много често отговаря на смисъла на насилие по формата „неглижиране“ от Допълнителните разпоредби (т.1-3) на Закона за закрила на детето, но също така и на някои от съставите на физическо и психическо насилие, определени в Правилника за приложение на Закона за закрила на детето.

Т.е. държавата е моголаурала и финансирала множество начини за изкуственото отделяне на член от семейството (дете или възрастен), чрез приложение на гореспомнатата формулировка „най-до-

БЕЗЦЕННО БОГАТСТВО

- а) Защитено жилище за лица с психични разстройства;
- б) Център за временно настаняване;
- в) Кризисен център;
- г) Преходно жилище;
- д) Наблюдавано жилище;
- е) Защитено жилище: аа) Защитено жилище за лица с умствена изостаналост; вв) Защитено жилище за лица с физически увреждания.

бър интерес“, но начините семейството да запази своята цялост са формулирани като „превантивни“. И забележете, могат да се извършват под формата на „обществена работа“ извън знанието на родителите целево с уязвимите деца (ЗСУ, преходна разпоредба § 1, т. 9).

Кой определя кое дете или лице да бъде отделено от семейството си – разбира се, това са т.нар. „заинтересовани страни“ (ЗСУ от чл.2, т. 8), в които влизат именно доставчиците на социални услуги. Те „доставят“ услугата и получават бюджет, стига да има на кого. А за това да има на кого да се предоставят услуги, се грижи именно ЗСУ, където единствено потребителите са със зачетени права, но не и хората, които още не са влезли в системата, но са попаднали в „риск“ (според определеното за „риск“, което бе коментарирано по-горе).

Още една много широко отворена врата за възникване и утвърждаване на модел на вскакви корупционни схеми и търговия с власт и влияние представляват формулировките в чл. 104, 103 и 104 от ЗСУ, касаещи заплащането на социалните услуги. Например, в чл. 104 всички видове превантивни „услуги“ не се заплащат от „потребителя“, но доставчикът на услугата получава финансиране за труда си. Т.е. доставчикът, за да получи финансиране, трябва да предостави така или иначе услугата на някого по свой избор! Този търговски принцип, съпоставен с принципа за задължителност на потреблението на социални услуги от децата, създава много

тежък конфликт на интереси на търговеца – доставчик на консултантската услуга и интересите на семейството да запази своята цялост, ако е в трудна ситуация („риск“).

Всяко човешко поведение може да доведе до риск.

Това означава ли, че всяко дете би могло да бъде ходеща касичка за консултантските услуги на различни търговци на социални услуги? Отговорът на този въпрос е „ДА“. А защо държавата насърчава този модел да е имало шанс да се справи с проблема си? Това също е тревожен въпрос. Нима проблемите в съвременното българско семейство са малко – безработица, трудова миграция, ниски доходи, невъзможност за качествено лечение, липса на достъп до КАЧЕСТВЕНО образование (защото продължителното образование не е равносилно на КАЧЕСТВЕНО образование), семейни драми, предизвикани от промени във възрастовата група на масовия родител, изневъри, неразбирателство с имоти и хиляди други?! И докато състоятелни граждани в „риск“ могат да си позволят качествена юридическа защита, то гражданите в бедност не могат. Как тогава държавата гарантира презумпцията на невинност при гражданите в бедност?

Семейството винаги е било ценност за българина

Могат обаче да се зададат още стотици въпроси. В поритвовес на гореизложените рискове от семеен разпад, незнание защо насърчавани от държавата чрез задължителността на включване на деца-

та в социални услуги (по ЗСУ), може да се посочи моделът на социална работа, който обаче е центриран върху защита на семейната цялост. Българското общество е запозило своите исторически, социални и икономически тежести и загуби. От друга страна, държавите и частните „донори“, които натрапват своите интереси в социалната система на РБългария, никога не са минавали по нашия, български път. Затова РБългария трябва да открие свой уникален път за справяне с бедността и социалната излация, справяне с насилието и превенция на увреждането. А те могат да се осъществят чрез практики насочени в защита на семейната цялост и добруване на семейния модел.

Семейството винаги е било и ще бъде ценност и основа на обществото, тъй като неговата сила се състои в задоволяване на чувството за принадлежност, което всяко човешко същество има заложено, за да оцелее. Семейният модел на обществото е заложен в природата на човека и от семейната цялост зависи бъдещето на обществото.

Семейството би трябвало да е първата естествено обусловена възпитателна среда за детето и тя винаги е била от съществена важност за цялостното му развитие. Семейството е общност, която дава на детето знания, формиращи ценности, необходими за включване в социалното пространство. Изследването на семейството извън неговата социална специфика е невъзможно, тъй като то е социален феномен и съществува в даден географски и икономически контекст (начин на живот), както и културен контекст (хабитус - институции, наука, морал, вярвания) и изработва своя специфична система от ценности. В резултат, начинът на живот на родителите, включително техните възпитателни подходи и практики, придобиват специфични измерения със своя история, детерминанти и психологическа мотивация. Животът предлага огромно множество от различия, но модусът на поведение се залага в първите години от живота на човека и, ако семейството липсва или носи белези на непълноценност, детето се

развива като личност спрямо тези дефицити.

Как би се променила обществената ситуация в РБългария,

ако поставим семейството и качеството на живот на децата в центъра на всяка тематична политика? Очевидно, подобна сублимация би довела до силно мотивирано към развитието общество. Силно мотивираните общности имат своите граждански структури и национални обединения.

А силно мотивираното общество е в състояние да избира пътя си, да създава полезни институции, да акумулира приходи, които да реинвестира в благоденствие. Да иновира съществуването си. Такова общество, центрирано върху целостта на семейството и благосъстоянието на децата в него, би харчило пари за запазване на семейната цялост, за училища, за развитие на културата, достъпност на подкрепата за всеки нуждаещ се, за продуктивни и удовлетворяващи работни места, за повече полезна продукция.

Противоположно за цялостта на държавата е българското общество да бъде принудено да се разделя по отношение на безценното богатство каквото е здравето семейство, отглеждано деца. Може да се твърди, че изляването на 56-те организации, подкрепящи ЗСУ, не се основава на принципите на солидарност, антидискриминация и доброволно участие, на на търговия с власт и влияние. Тяхното мнение е израз на интерес към получаване на финансиране и търговия с власт и влияние. Това е несъмнено и недопустимо.

От казаното дотук, може да се направи извод, че

Законът за социалните услуги е:

Излишен – той дублира други, вече влезли в сила, закони и правилници;

В този си вид ЗСУ отваря широко вратата за корупция, води до окупване на търговията с влияние, чрез финансово подчиняване на гражданското общество от страна на държавата, която в случая е само инструмент за „външни донори“ с неясно заявени интереси, и насърчение на „фаворити“ след граждански организации.

Здравият граждански сектор трябва да влияе чрез обединение на обществото за общонационално благосъстояние, а не чрез разделяне и нездрава конкуренция от търговски тип между гражданските организации и самите граждани.

По тези причини считам, че ЗСУ трябва да отпадне, и пче трябва да се обмисли законодателна инициатива за повишаване благосъстоянието и качеството на живот на народа – борбата с бедността и от особено значение, за да се избегнат повечето рискове за семейната цялост.

Снимки: Борис Марков

175 години от рождението на Капитан Петко Войвода

• Президентът Румен Радев откри паметник на изтъкнатия революционер и защитник на тракийската кауза в Алеята на бележитите българи в Борисовата градина, София

„Много са стожерите на българщината и на националното ни достойнство в 13-вековната ни история, но Капитан Петко войвода е един от най-значимите, пленил сърцата на поколения българи със смелост, чест и всеотдайност. Неговият неустоим стремеж към свобода и човешко достойнство не се вместише в национални граници и не признаваше многократното числено превъзходство на противника. И във време на робство, и в дните на свободна България, той стоеше прав и непоколебим в защита на онеправ-

даните и потиснатите“, каза президентът Радев в словото си при откриване на паметника. Държавният глава изрази убеденост, че идните поколения винаги ще намират в Капитан Петко войвода пример за родолюбие, достойнство и мъжество. Президентът Радев прие почетния строй на Националната гвардейска част. Водосвет отслужи Белградчичкият епископ Поликрап. Представители на Съюза на Тракийските дружества в България положиха на паметника пръст от двора на родна-

та къща на Капитан Петко войвода и от неговия гроб. Сред присъствалите на откриването бяха столичният кмет Йорданка Фандъкова, зам.-кметът Тодор Чобанов, председателят на Съюза на тракийските дружества Красимир Преманов, граждани. Капитан Петко войвода има над 22 паметника в цяла България: в Кърджали, Крумовград, Ивайловград (село Плевун), Чепеларе, Варна, на Бунарджика в Пловдив, Стара Загора (в

парк Тракия), в Асеновград, в Морската градина в Бургас и други. Най-внушителен се смята този в Хасково, открит през 1955 г. По случай 160-годишнината от рождението на войводата, на 2 декември 2004 г., на хълма Джаниколо в Рим, бе открит друг негов паметник (автор проф. Валентин Старчев), редом с този на Джузепе Гарибалди. Монументи на бележития българин има и в Чикаго, и в Киев. На негово име е именуван и връх на остров Ливингстън.

Легендарният български войвода Петко Кирков (наложил се в историографията именуван Киряков), пред чиито подвизи прекланяме глава не само ние – българите, е роден през далечната 1844 година в село Доганхисар. Жителската му история сякаш е сюжет от народна песен, толкова страдания и героизъм има в нея. Едва 17-годишен Петко става хайдутин, след като вижда как турци убиват по-големия му брат Матю, заедно с неговия братовчед Вълчо. Около младежа се събират и други отмъстители, които раздават възмездие за нечуванието жестоки на поробителите. Постепенно Петко се утвърждава като лидер и организира чета, която защитава всички тракийци – българи, гърци, та дори и турци от разбойнически, лихвари и от безчовечността на някои турски управници. Четата се превръща в непростанна заплаха за турската власт и покровителствените от нея потисници, а войводата й става легенда, която смразява

кръвта на всеки враг и насилник. По следите на хайдутите тръгват потери от заптиета, от башибозук, а често и от редовна войска. Четниците обаче печелят победа след победа, макар и почти винаги да са по-малобройни от противника. Това е едно от доказателствата за водаческия талант на Петко войвода, за естествените му способности като тактик. Славата на Петко Кирков се разпространява далеч извън пределите на юнашката планина Родопа и родната му Тракия. Из целия Балкански полуостров тръгва мълвата за неустрашимия българин, чиято чета, действаща на едва няколко часа път от имперската столица, поставя на колена османската власт. Вероятно затова през 1864 г. гръцкият революционен комитет, готвещ въстание на остров Крит, се обръща към него с покана да слуша лекции във Военната академия в Атина. Там Петко войвода се среща и с прочутия италиански революционер Джузепе Гарибалди и заедно с него организира славната „гарибалдийска

ЗАЩИТНИКЪТ

„дружица“, съставена от италианци и българи, които участват в Критския бунт. Самият Петко войвода е начело на малък отряд и заради смелостта си в боевете получава званието капитан. След потушаването на въстанието той напуска острова. Пребивава в Александрия, Марсилия и в Италия. Известно време се установява в Атина, където крои планове за освобождение на българите и разпространява възвание към тях за въоръжена борба. Капитан Петко нито за миг не изоставя революционната дейност и през 1869 г. начело на чета се връща в Тракия. След многобройни успешни сражения срещу османците, през 1872 г. Одринският валия изпраща срещу четата прокламация славения бабаит Арап Хасан. И се случва онова, което малцина са очаквали: Арап Хасан е пленен от четата на капитан Петко войвода. Условие-

то да бъде пощаден животът на Арап Хасан е гордо и безусловно: освобождаване на всички задържани по затворите, които са обвинени, че са помагачи и приятели на четата. Само ден след това Одринският валия освобождава от местния затвор арестуваните, а на 30 юли 1872 г. каймакминът на град Фере Мустафа Сусам в свое писмо до Петко войвода го признава за „самоуправен владетел“ и му плаща „налог“ 6000 златни турски лири. Това на практика е признание за капитулацията на Одринския валия. Но това не би се случило, ако дружината на капитана Петко войвода не бе структурирана по строгите закони на военното дело: със своя бойна част – „четници“, тилова част – „ятаци“, разузнаване – „итиони“, счетоводство – „каса“, снабдена е с добро оръжие и с палатки – „нагори“, подобно на турските военни част-

ти и фактически се издига на нивото на самостоятелна българска въстаническа военна единица в Беломорието. Четата на капитан Петко войвода временно преустановява действията си след Априлското въстание, защото войводата преценява, че в създадените условия неговата дейност може да предизвика нови страдания на християнското население. Когато обаче избухна Руско-турската освободителна война (1877-1878) четата възобновява дейността си. Тя има вече личен състав от 300 души и активно действа в тила на турската армия, обезоръжава цели войскове части и пази населението от изстъпленията на „мажирите“ (дезертъри и бегълци). За близо шест месеца бунтовниците водят девет тежки битки с турските полдейски и военни части и ги побеждават. През юни 1879 г., след стабилизиранието на новата българ-

КЛИМАТИЧНОТО САМОУБИЙСТВО НА ЕВРОПА

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Европа не се самоубива за първи път. Веднага след Първата световна война (ПСВ) немският философ Освалд Шпенглер (1880-1936) написва книгата „Залезът на Европа“, в която предсказва смъртта на европейската цивилизация. „Кulturата се намира в душите на хората. Скъса ли се нишката между ценностите и хората, цивилизацията е обречена и загиба. Когато техниката заменя Човека, в него не

остават духовни сили за култура. Тя умира, преминавайки в технокрация, безсмисленост и безплодие“ – пише преди 100 години той.

Този песимизъм на мислителя Шпенглер е породен от 17 милиона жертви и 20 милиона инвалиди в резултат на Световната война. Християнството е в криза. Католическите църкви започват да се изправят. В Русия след революцията болшевиките налагат атеизъм. След ПСВ Европа загубва моралното право да бъде световен лидер. Новият лидер е Америка. Мястото на световната религия – християнството се заема от нови „религии“: социализъм, национализъм... Марксизмът става привлекателен за образованите младежи. Фашизмът и национа-

лизмът обединяват гражданите на една страна, но разделят народите на Европа. А богът на парите обрива света на бъдещи катастрофи.

Второто самоубийство на Европа е още по кърваво. Втората световна война (1939-1945) със 71 милиона жертви, от които 26 милиона в Русия, 6,2 милиона в Полша и 12 милиона в Германия. Секретните документи от това време показват, че и в двете световни войни народите на Европа са станали жертва на британските интриги и безразличие към съдбата на славяните.

Последва един мирен период на т.нар. Студена война. Той завърши с налагане на неолибералния модел, разпадане на Съветския съюз и разширяване на Европейския съюз. Постъпките на западния човек започнаха да се обуславят от индивидуализъм, хедонизъм и материализъм. Европейското християнство продължи да запада. Абстрактните идеали, залегнали в програмите на политическите партии, отстъпиха място на лидерска политика и неудържим стремеж за властване на едно малцинство. Едни го наричат корпоратокрация, други „дълбока държава“ (deep state). Това малцинство налага безцеремонно глобализма на европейските държави, спекулира с демокрацията и

Президентът Тръмп оттегля САЩ от Парижкото споразумение за климата

използва парите за обработка на медии, политици и демократични сили. Далечната му цел остава изчезване на националната държава.

В стара Европа преклонението пред бога на хедонизма и сексуалните наслади доведе до разпадащи се бракове, разпадане на семейството като институция, функционална неграмотност, СПИН, епидемия от бременност на малолетни, социална изолация на хиляди... „Знанието – казва руският философ Александър Дугин, – се смесва с материални елементи и става симбиоза между разбираемо и неразбираемо. Нашият свят стремително се дебилизира“. Необразованите хора вече нямат принадлежност към нацията. Те могат да бъдат поведени като стадо както за

патриотични, така и за разрушителни дела. За такива хора има и нов термин „Шипълс“ (Sheeples) – от „овца“ и „хора“. Украинците отново се тълпят на Майдана. Дали всички са наясно, че този път благодарение на Сорос и компания, те са на път да загубят най-плодородния черномозек на света като го препродадат на ТНК за добив на шистов газ само и само да не зависят от руския Газпром?

Европа има други проблеми. В Европейския съюз се е възцарило нещо, което може да се нарече „екопсихоза“, „еколюдост“ и дори „еко-бесие“. Учените-климатолози са на мнение, че „глобалното затопляне“, на което ние сме свидетели през последните години има малко общо с човешката дейност.

На стр. 10

НА ТРАКИЯ

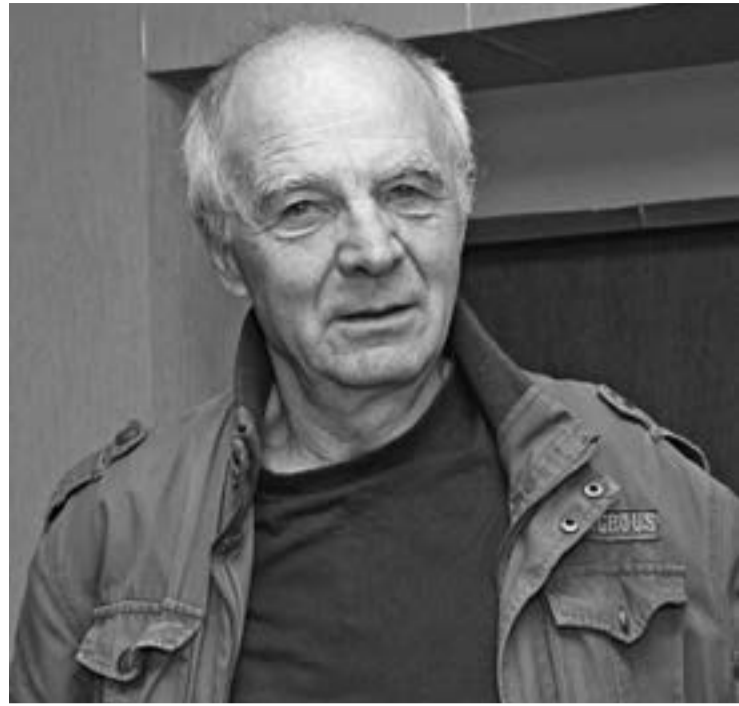
ска власт, четата е разпусната, а нейният войвода е награден от генерал Михаил Скобелев. Самият руски император Александър II приема Петко войвода, произвежда го в чин капитан от руската армия и го награждава с Георгиевски кръст и с голямо име в Киевска губерния.

На следващата година капитанът продава имението, заселва се във Варна и се жени за Рада Кравкова от Казанлък, която е от рода на известния капитан Георги Мамарчев. Това е вторият му брак, след като по-рано има семейство с Елена, гъркиня от Енос или Кешан, с която живее в Ипсала, докато отново поема по хайдушките пътеки.

Ролята и значимостта на Петко войвода е голяма и за тракийското движение, и за тракийската организация. На 12 май 1896 г. по негова и на други родолюбиви българи инициатива, в град Варна се основава тракийско (Одринско) емигрантско дружество „Странджа“ за защита интересите на българското население, останало след Освобождението в пределите на Османската империя. С него се поставя началото на освободителната организация на българските бежанци от Тракия.

ЗОРА

Борис ДАНКОВ

Ако речем да се доверим на издадената в Скопие през 2009 г. *Encyclopedia Macedonia*, ще узнаем, че "македонскиот литературен јазик" има... хилядолетна историја. Според автора на статија-

пис на езика".

Србски и коминтерновски... македонизъм

Всъщност създаването на самия език е конкретна реализация на сътворената в края на 19 и началото на 20 в. от Стоян Новакович великосрбска доктрина за македонизма, ко-

На 3 декември Македонската академия на науките и изкуствата (МАНИ) прие „Харта за македонски јазик“ (Повелба за македонскиот јазик). В неа официалниот книжовен јазик на Република Северна Македонија, е обявен за „отделен и самостојателен јазик с континуитет и генеалогия“, които давали, според Скопие, основанието той да се нарича „македонски“. Това тврдење бе подкрепено с „конструирани“ исторически и езикови аргументи, които подтикнаха Българската академия на науките веднага да реагира на „конструкторите“ и „изобретателите“ на „македонскиот јазик“. В разпространетото до медиите официално становиште на БАН се заявява: „Официалниот јазик на Република Северна Македонија е писмено-регионална норма на български јазик“. Становиштето на БАН се основава на научните разработки на Института за български јазик, на Кирило-Методијевскиот научен център и на Института за исторически истражувања.

На 11 декември се проведе заседание на българските учени – академици и чл.-кореспонденти, на което бе обсъдена „Хартата на македонскиот јазик“ на МАНИ, како и постъпилите становишта на споменатите институти на БАН. Българските учени са категорични: „произходът, историјата и характера на официалниот јазик в Република Северна Македонија (...) в цитираната харта, са представени некоректно и с подмяна на научната терминологија“.

Събрањето на академиците и чл.-кореспондентите (САЧК) и БАН, еднодушно се објавуваат за непромената истина, че официалниот јазик на Република Северна Македонија е писмено регионална норма на български јазик и се сметаат изразената в „Хартата за македонски јазик“ на МАНИ позиција, „за неварна и неприемлива, вредяща на одношењата меѓу двете страни.“ Нешо повеќе: „Данните от историјата на јазика категорично покажуваат, че българскиот јазик обхваќа историко-географските области Мизия, Тракија и Македонија, и че по тези места не е имало компактно население, различно от българското, нито различен јазик от българскиот, и че става дума за едно непрекъсваемо диалектно земљице на български јазик“. Посочва се също, че неговиот континуитет се простира и извън државните граници на Република Бугарија. 1. В Румунија – Северна Добруджа; 2. В Србија – Поморавието и Западните Покрајини; 3. Във Вардарска Македонија; 4. В Грција – Егејска Македонија и Западна Тракија; 5. В Турција – Источна (Одринска Тракија); 6. В Албанија – Корченско, Голо Бърдо, Мала Преспа, част от Гора; 7. В Косово – част от Гора, Призенско (Зупа) и др.

В този брой предлагаме на читателите на

ШО Е ТО „МАКЕДОНСКИОТ ЈАЗИК“?

• Кога и как е бил создаден всъщност книжовниот јазик на нашите роднини от Скопие

та, скопскиот академик Блаже Ристовски, „основата му е била положена с кирило-методијевската писмена норма въз основа на солунски македонски говор още през IX век“. Тази „норма“ била въведена в Македонија от светите Климент и Наум като „славјански писмен норматив, който през XII век бил преминал в македонска редакција на старославјански јазик“ и продолжил да съществува до края на XIX век.

јато предвижда „отцепване“ на населението във Вардарска Македонија от Бугарија чрез насаждање на македонско национално съзнание и јазик. Утврдењаването, или по-точно „натркнуването“ на јазика, е практическо изпълнение на решението на Коминтерна от 1934 г. за формирање на „македонска нација“ и „македонски јазик“, пряко продолжение на југославската србизација в Македонија.

от научна гледна точка“ и да се постави върху „научни основи“. За целта е съставена Комисија за „установяване“ на македонски јазик, азбука и правопис, в която влизат 12 „от най-добрите филолози“, сред които Ристо Проданов, Васил Илиев, Георги Киселинов, Венко Марковски, Георги Шопранјанов, Блаже Конески и др. На 27 ноември 1944 г. комисијата

Потомствениот србобман Блаже Конески, бащата на т.нар. македонски литературен јазик, скопската икона на македонизма и отявлена на българофобия.

Доста любопитна е самата организациона процедура, чрез която още в края на 1944 г. върху територијата на Вардарска Македонија започва „осъществяването“ на „писмениот стандарт“ на јазика. Исклучително интересен източник в това отношение са „Стенографските бележки“ от заседанията на трите езикови комисији, приетите тогава документи, а също така - някои по-нови публикации, които хвърлят дополнителна светлина върху самиот „лингвистичен феномен“, наречен „македонски јазик“.

Три комисији, една азбука
Така още през октомври 1944 г. т.нар. Поверенство на народната просвета испраќа писмо до областните свѣти, в което се съобщава, че „два основни проблема“, от които се вълнуват „широките народни маси“ в Македонија, са „азбука и правописот“, чието решавање „трябва да бъде разгледано

графема за јазика. Другото е на „лингвиста“ Блаже Конески, който е за безусловно налагање на србската азбука - Вуковица, и изхвърляње на буквата „ъ“. След като става јасно, че гледиштето на В. Марковски ше надделе и ше спечели мнозинството от гласовете на комисијата, Б. Конески демонстративно ја напуска. В приетата накрај резолюција е отразено едно сравнително балансирано запазување на врзката с изконните диалекти на „общия“ јазик. Това решение обаче е посредничато „на нож“ от зараждащата се србобманска номенклатура на македонската компартија, която сзбира в него сериозна „опасност“ от активизиране на „разни елементи“, способни да внесат „раздвоение в народот“. За да бъде заобиколено „опасното“ решение, от Скопие спешно испраќат писмо до ЦК на југославската компартија с молба да им бъде оказана „помощ“ за преодолявање на „големите затруднения“ по „проблема с македонската азбука и јазика“, като за целта от Москва да бъдат извикани световноизвестните „канацетети по славјанска филологија“ - Бернщейн и Державин. Сѣветските другари така и не пристигат, но с този ход тогавашните србобмани от Скопие успеваат да спечелат време, за да обрнат нештата в своя полза, ако ли не - в полза на своите попателници от Белград.

Така на 15.02.1945 г. със

специална заповед е свикана „второ јазикова комисија“, съставена изцяло от партийни членове, меѓу които Блаже Конески, Лазар Мойсов, Лиљана Чаловска, Димитър Влахов и Венко Марковски. В неа првва пигулка „свири“ Блаже Конески, който успева да наложи своето гледище. „Партијната“ комисија решава „да се усвои напълно Вуковата азбука“. Основен аргумент за това решение е „фактот, че тя има здрав жилав корен в Македонија и е нај-популарна“. По-нататък в решението се објаснува, че наредот „повече пише на неа, свикнал е с неа и на практика е изпробвана и добра, пригодна да се пише с неа на македонски“. Като глас в пустиня остават настояването на Венко Марковски да бъде взета предвид резолюцијата на првата комисија и възражението му срещу србските букви в азбука. В отговор той получава от съпругата на Лазар Колишевски - Лиљана Чаловска, аргументно нареждане „да се подчинява на дисциплината“.

Това решение предизвиква силно недоволство сред „јавноста“ (общественоста). За да успокоят духовете, србобманите „партијци“ свикват на 3.05.1945 г. „трета јазикова комисија“, която окончателно решава въпроса за запазување на част от србските букви и изхвърляње от азбука на ер голям (ъ) като опасен „българизъм“.

„Нова Зора“ статијата на писател-истражовател Борис Данков, която разкрива любопитната, смешна, но уви, нај-вече трагична историја на изобретяването на „македонската азбука“. Известната стенографска тетрадка на поета Венко Марковски, участник в това „начинање“, е послужила като източник на изнесените от Борис Данков факти. „Македонската азбука“ се създава в условјата на командно-комисарските реалности на новиот србобмански македонизъм, наследен от асимилаторската политика на Кралство Југославија, който през тревожната и бурна есен на 1944 г., само е предрешен в „червено“.

В последвалите 45 години на невиджано и през турското робство изтребление на всички и всички, които осъзнават својот български корен в бившата Југославска Република Македонија, србобманите ше утврдеваат како неизменен антибългарски вектор, чијто цел е да отчуждава и да противопоставя българите от двете страни на границата. Нештата отдавна отидоха отвъд крајбата на българското историческо наследство, изтреблението на јрки личности с българско самосъзнание, безчинствата в концентрационните лагери на Голи Оток и Идризово, како и форменото всекидневно българомразие. И понеже добронамереноста от българска страна и политиката на търпимост към

Дългата рѣка на Белград

Разбира се, главниот диригент на всички партийни директиви и указанија, снишаванија и сервилни ослушванија, шантажи и заплахи е бил „политическиот център“ на Титова Југославија. Оттам са дърпали конците на новата југославска и нејните шефове; набивали са им обрчките в зависимост от обстоятелствата и конкретниот случај. Все в името на нечия голяма кауза или идеја, а всъщност - на нечи теснопартијни и национални, по-точно - великосрбски, амбиции и интереси. След като „скопските другари“ вече са докладвали за „опасноста“ околу „въпроса с азбука и јазика“, Белград взема начаса брзи и спешни мерки, за да не се стигне до... нежелани „раздвоение“. Така още на 28 декември 1944 г. от „центрот“ е изпратен како референт на Комисијата за јазик известниот с просрбските си възгледи „добър филолог“ Воислав Илич, който идва в Скопие, за да даде рамо на Блаже Конески. Той по-късно съчинява првата македонска граматика, чијто терминологија изцяло е заимствана от србската.

В средата на март 1945 г. по нареждане на Милован Джилас, който по онова време е шеф на Титовата „Актација и пропаганда“, в Скопие пристига неговиот заместник Радован Зогович, който идва със задача да укрепи авторитетата на Блаже Конески. Той има решаваща роля за окончателното приемање на србската Вуковица како македонска азбука.

Всъщност именно бдешият опонент на Тито и автор на „Новата класа“ Милован

волностите на нашите братя е била възприемања от политическиот елит в Скопие единствено како израз на слабост, македонски „историчари“ и „конструктори“, решиха че след азбука, след посегателството на исторически герои и факти от българската историја, могат да се домогнат и върху континуитетата на българскиот јазик. Така те събраха дързостта да објавят писмено-регионалната форма на државата си, призната првво от Бугарија, за „македонски јазик – отделен и самостоен“. Те са забравили дори, че още Речникът на Најден Геров, съставен през 19 век, се именува како „Речник на български јазик“, и може би си струва да го препрочетат отново, както и песните на братя Миладинови.

Предявена е покана от министер-председател на Северна Македонија Зоран Заев към министер-председател на Република Бугарија Бойко Борисов, на която той щял да му објасни основанијата за „Хартата за македонски јазик“. Все ни се струва, че библијската притча на Соломоновата мѣдрост за двете майки, претендираци за детето, този път няма да сработи. Българскиот министер-председател би трябвало да се довери на мѣдростта на българските и световните учени, които отдавна са се произнесли за генеалогията на „непрекъсваемото диалектно земљице на български јазик“.

ЗОРА

резултатот от неговото „последничество“, всъщност железен партиен диктат.

Лингвистът србобман Блаже Конески

Првата јазикова комисија, съставила македонската азбука с низвергнатата от следващите комисији „опасна“ буква Ъ. Трети на прввия ред отляво надясно е поетът Венко Марковски, отстоявал приемственоста меѓу българскиот јазик и новата македонска писменост, 4 декември 1944 година.

1945 г. той испраќа в Скопие телеграма със следниот текст: „Испратете спешно Малинска, Конески и Марковски окончателно да уредим въпроса за македонската азбука“. Тримата членове на втората комисија пристигат „спешно“ в Белград. След като ги приема, заедно с четирима просрбски професори: Радомир Алексич, Радослав Бошковиќ, Михайло Стеванович и Радован Лалич - Джилас решава окончателно проблемот на македонската азбука. Добре известно е какъв е крайниот

Но едва ли никој има толкова голям „принос“ за налагањето на србската Вуковица, за развитието и утврдењаването на јазиковиот и литературен македонизъм в Скопие от потомствениот србобман Блаже Конески. Доста противоречива е биографијата на този лингвист и „злостен пропагандист“, по думите на поета Венко Марковски. Роден през 1921 г. в с. Небрегово, Прилепско, тој завършува србската гимназија в Крагуевац, след което през 1939-1940 г. следва славјанска филологија в Белград, а

от 1941-1944 г. под името Благој Конев продолжува следвањето си в Софийскиот универзитет, како остава верен докрај на своите србобмански сантименти. В интернет-книгата си „Скопската икона Блаже Конески“ живеештиот в Канада писател Драгни Драгнев съобщава интересни подробности за житието-битието на този првв „ноборник за србска азбука и србски правопис в Македонија“. Оказва се, че още преди да учествува в споменатите вече комисији, той е работил към т.нар. АГИПРОП. Тогава изнася пред партизаните лекции за „македонскиот литературен јазик“, като лансира својата теза за „предимството“ на србската Вуковица пред „бугарската кирилица“.

Вече след „кодификацијата“ (разбирај - лингвистичната манипулација!) на јазика и азбука, тој е сред првите (ако не и нај-првв) темен пропагандист и манипулатор. Б. Конески с огромен замах започва последователна чистка на новосъздадениот јазик от „архаичните“ думи (разбирај - от изконната българска лексика!), како отвара широко вратице му за масово нахлување на србизми и чуждици. Неговата

Кодификација или манипулација

Така в продолжение на повеќе от 70 години в съседната нам роднинска југославска и држава цяла армија от добре платени лингвисти и компаративисти продолжуваат да копаят и да хвърлят прст в тази невидима межда на омразата и ненавистта срещу Бугарија. По-точно, да отричат общия корен на българскиот книжовен јазик и регионалниот македонски јазик, да фалшифицират неговата историја. В този смисъл е многу важно да се разбере накѣде ше се наклонят везните в шумно разпалваната пропагандна акција в Скопие за признавање от Бугарија на т.нар. „македонски јазик“. И още - каква ше е позицијата на днешните и бѣдешите управници в Северна Македонија. Дали там ше бѣдат бетонирани коминтерновско-сталинистичките (разбирај србобманските!) клишета на македонизма. Или ше открие възможност за свободно јазиково общување меѓу населението от бившата југославска и Бугарија, за преодолявање на лингвистичната параноја от миналото и постепено връщане към общите корени на јазика. Това

Тя не допуска всички, а само избраните и назначените специално. Не всички железници и можещи биват посвещавани в нея. Поради което още не е станала масова, макар да се стреми да обхване цялата обществена маса. Но сега засега е още рано да я оощаствим. Един ден сигурно ще приеме в лоното си железниците, защото са й необходими повече „ударни сили“ за облъчване с радиацията си обществата и нациите. Оказа се, че въпреки всичко националните традиции са неподозирано здрави и непроницаеми, та се налага да бъдат постоянно, упорито и неуморно разбивани. Протича безжалостен процес на демонтиране на наци-

ята и националните култури. Идеолозите и ръководителите на този процес са обезпокоени от темпове, с които протича, но и от бунта на културите по света, който бунт все повече се усилва и придобива широк мащаб. Затова и нараства потребността от изпълнители - ала не груби и безпардонни, а уютни, които да внушават поне малко доверие, за да подлъгват наивните и да съблазняват твърдите.

Не е за върване, но е създадена цяла система за „погбор на кадрите“

и идеологически апарат за разнообразяване и усъвършенстване на средствата за по-бързото постигане на желания необратим резултат.

КУЛТУРА НА

Културата на слугинажа охотно отваря вратите си за професори, интелектуалци, политици, държавни служители, писатели, журналисти, учени от университетите и БАН, висши държавни служители, в това число народни представители и министри. Те биват въздигнати за идеолози и духовни водачи. И посвещавани в кастата на „елита“, макар да са най-груби и вулгарни изпълнители, на които се възлагат „мокри поръчки“ в периодично организираните и провеждани еднократни и многократни погбори над националните ценнос-

ти. Условието, на което трябва да отговарят, е да са „десни“, „дясно ориентирани“ и „дясно мислещи“. И публично и често да се хвалят с тези свои идейни и политически принадлежности. Те са „десни“, защото „лявото“ предварително е заклеймено като символ на назадничество, изостаналост, на идеологическа обремененост, руска агентура, шпионаж и „рубладжиство“, тоталитаризъм. Т.е. това са хора на новото, а не на старото и не са обременени с миналото, поради което и мисленето им е „свежо и правилно“. Допускат се и леви, разбира се,

ала ако са на високи длъжности в партийните йерархии, обичат парите и имат силна нужда от тях в бизнеса и бита си. И главно, ако обичат вкуса на предателството! Другото важно, дори изключително важно условие е, изпълнителите да не блестят с кой знае какъв ум. Още по-добре е да са глупави, но послушни и да помнят думите, които им повеляват да употребяват. Но идеолозите и водачите на този идеолого-пропаганден апарат са, без съмнение, много умни и избретателни. Те познават проблемите, с които се занимават; познават чове-

СЛУГИНАЖА

ка и човешкото мислене и умение намират начините да ги облъчват и покоряват. На някои важдат душите им с памук, други ги удрят по главите или им дърпат ушите, ако не се вразумяват. На когото какво му се полага. Те покоряват умове и души, като ги обезсилват, промиват мозъци, за да ги направят лениви и немислещи, но пък алчни за забавления, успехи и материални облаги. Убеждават ги, че те се постигат и придобиват приемане на европейските ценности, присъдениане към европейската цивилизация и с отказ от националните комплекси. Просто и ясно! И очевидно не е чак толкова трудно.

Две са основните групи, в които се разпределят въпросните изпълнители.

В първата са тези, които „обясняват“ на читателите и зрителите защо е необходимо да се откажат от себе си. Те вършат, така да се каже, черната работа, свързана с провокиране на вниманието, възбуждане на недоволства; те раздразват публиката, предизвикват я да се възмува и възмушава, за да освободи енергия.

Вторите идват след тях, за да обяснят и успокоят, да разсеят съмненията с уверенията, че възмутенията са напразни и ненужни, че нищо от това, за което по-нервните говорят, няма да стане. Но от друга страна „научно“ доказват зловещата функция на традициите и миналото. На тях е възложено да повтарят колко чужди са те на днешните хора, поради което не ги разбират и възприемат – особено безпомощни са учениците. И успяват да го докажат.

Схемата е проста и добре конструирана. Нейните конструкции обаче са предвидили и възможности на противника. Те знаят, че той няма да се предаде лесно и че борбата с него, дори да не бъде продължителна, ще е трудна и сложна. Макар че участниците от противната страна не чертаят планове и не слобвяват конструкции, не правят стратегии и не провеждат тактически операции. А просто отстояват кауза. Отстояват безкористно, честно, убедени в правотата ѝ. Тяжната беда е, че не могат да се обединят поради различните си идеи, степен на възможности, място в обществото и разбиранията си за неговото устройство. Мотивацията им е идеалистична и не се захранва със стипендии, каквито чуждите „неправителствени организации“ раздават на своите наемници. Голямата им беда е, че макар да са далеч по-умни, способни и даровити в своите области от постмодернистките наемници, активните измежду тях не са чак толкова

много на брой. И не са чак толкова смели и решителни. Пък и бързо се уморяват.

През последните месеци схемата бе задействана по отработения начин и в обичайната си последователност на включване на двете основни групи на слугинажа.

Искам само да уточня, че и „ударните сили“, и „учените и интелектуалците“ не се нуждаят от постоянни указания, за да вършат своята работа. В обстановката на разширяващата се глупост, просташина и отцеругателстване по-лесно е виртуелно на слугинажа, проникнал впрочем в огромни брой хора, без те да подозират това (никой не ги предупреждава да се предпазват от него, да се имунизират или лекуват превантивно), излиза от карантинния си период и поразява организма. Тогава дори и хора, които не са специално привлечени към слугинажа и, както се казва, не се водят на отчет, без дори да съобразяват и без предварителна подготовка, могат да сложат начало на някоя нова кампания срещу нацията и националната култура. Вирусът е създаден и у тях нагласа, породил е и е оформил настройки, върху които са се задействали вътрешните механизми, насаждани от неспирателните кампании по отродителство и национален nihilизъм. И, хоп, станалото-станало.

Но да излезем от теоретичните и публицистични разсъждения, за да видим как практически и с какви реални действия лица си служи

Културата на слугинажа и как тя се изпълнява предназначеното си. И проявява възможностите си.

Ще стане дума, разбира се, за поредното посегателство върху великия Вазов роман „Под игото“ чрез постмодернистките и в духа на културата на слугинажа издания и интерпретации.

Случаят с „превода“ на „Под игото“ е знак за това колко напреднал е разпадът на духа, морала и националната култура.

Страшно е дори да се помисли какво е станало с българските ученици, смладите, а и не само с младите хора, но и с тези, които минават за интелегентия, за да твърдят, че не разбират „Под игото“ и творчеството на Иван Вазов.

По-голямо национално бедствие не би могло да ни връхлети. Трябва да си дадем сметка, че това е национална катастрофа, по-страшна от предишните две, след кош изгубихме територии, а народът ни изтърпя неопитни физически и душевни страдания и мъки. Този пре-

вод е проява на глупостта, но не само. Той е брънка във веригата от последователности за дискредитация на великите ни национални писатели, най-великят от които е Иван Вазов. Логиката на задачата е проста. Учениците в училищата, а също и студентите в университетите са постоянно убеждавани, че „Под игото“ е труден за разбиране роман, защото е написан на твърде остарял език. Младите днес говорят и пишат на съвсем друг български. „Бегата“ на романа обаче не е в „остарелия език“ и турските думи в него, а в опошления вкус, формиран не в четене на българските класици, в това число и на Иван Вазов, а в четене на обявените за „живи класици“ постмодернисти от рода на Георги Господинов, Захари Карабашлиев, Пламен Дойнов, Людмила Филипова, Силвия Чолева и други колкото тях или по-малко от тях знаят и незнаят български осноположници на културата на слугинажа и на глупостта. Когато формираш литературния си вкус и навиците за четене и тълкуване по тези или подобни на тях автори, как ще се изпитваш с радост и вдъхновение, докато общуваш с великите ни класици и майстори на словото? Ами ти дори няма да ги разбираш и ще бягаш от тях, защото това е друг свят, друга духовност, култура и нравственост. И ще крещиш и реवेश с цяло гърло, че днес е друго време, че други са младите; че не можело да се пише „като дяво Вазов“, защото „дяво им Вазов“ е изостанал и няма място в европейско-сorosoidното им битие сред европейските ценности. Прилича на филм на ужасите, обаче си е чиста реалност.

Затова казвам, че прословутият „превод“ на „Под игото“ е закономерно явление в този абсурден свят на отродителите, посредствени и бездарни интелектуалци, лишени от съзнание за родното, българското, човешкото.

Ами че това са слуги на дявола – какво друго га очакваме от тях.

Сред тези слуги на дявола особено място заемат „водеци-те интелектуалци“, професорите, теоретичните и идеолозите на културата на слугинажа. С една дума: „елитот“. Това са хора с претенции, че много знаят, защото прелистват американски теоретични книги, четат лекции в чужди университети, обаче на български пишат необразовано, защото той вече не им е чак толкова роден, и имат благодарение на самочувствието си, мнение по

острите проблеми на деня и то е последно – след тях коментарите могат само да го повтарят или доразвиват. Те са културолози, социални и културни антрополози, философи, политолози, социолози. Тяжната задача е да обясняват защо не е добре да сме български и защо трябва да се променяме, да правим реформи, да се равняваме по „Европа“, да не се хвалим с историята си, защото ни комплексира.

И този път се появи такъв интелектуален левент с много титли, най-важните от които са „професор“ и „културен антрополог“. Ивайло Дичев, за да обясни на простия български народ защо не бива да се възмуваме чак толкова от посегателствата върху Вазов. Според него „сакрализирането на „Под игото“ е функция на „комплексарски национализъм“. Обясненията му са разбира се научни и дълбокомислени, каквито са навярно и лекциите, с които учи младите хора да не бъдат „националисти“, да се очистият от „санстефанския комплекс“ и да не изпадат в „едно перманентно страдание“.

Понеже като „нямаме Юго и Дикенс“, се поддаваме на простотиите на разните патриоти и „сакрализираме Вазов до небето“.

Според този „гигант на науката“, ние, българите, сме били изпаднали в „криза на идентичността“ и затова не знаем кои сме и какви сме, та залитаем в миналото и „сакрализираме“ Вазов.

Братя, българи, защо се чудим, че образованието ни било пропаднало, че учениците и студентите били неграмотни. Ами какви да бъдат, щом подобни професори преподават в университетите и учат и възпитават младите хора? Българските държавни университети са пълни с такива всезнайковци и скудоумци. И те се възпроизвеждат като едноклетъчни организми. А по указанията на чуждите неправителствени организации държавата ги подкрепя, плаща им, за да бъдат сквернословията си и да тровят народа. И още по-бързо да се възпроизвеждат в нови учени, професори, учители, журналисти, министри...

Още веднъж ще повтора, че случаят с „превода“ на „Под игото“ е брънка от стратегията за генационализацията.

Ще правят, ще струват, но тези негодници ще се наложат и ще убедят най-напред учениците и учителите им, а после и родителите, най-накрая и цялото общество, че трябва да се отърсим от стародавните традиции, да ги оставим в миналото, за да не ни тежат в пътуването ни към бъдещото

благоденствие. Веднъж ще опитат с едно, после ще се откажат от него; после отново ще предизвикат скандал и пак ще се намери някой културен антрополог, за да ни укори в национално комплексарство. Докато най-сетне на всички ни втръсне и, ПАНИ БОЖЕ, се съгласим с тях. Колко му е тогава да се отречем и от Вазов. Пък после и от Ботев, Вапцаров, Йовков, Елин Пелин, преп. Паисий, св. Софроний, Яворов... Но най-напред от Вазов, че той много обича България, милее за нея, възпява я и показва високобългарски нравствени добродетели, каквито няма да видим в „Европа“. Защото той е основният камък на българската литература и култура. Извадим ли го, всичко ще рухне под собствената си тежест, за да възтържествува културата на слугинажа, глупостта и глобализмът.

Но преди това дано се продрни земата, за да погълне целият този слугинаж!

КЛИМАТИЧНОТО САМОУБИЙСТВО НА ЕВРОПА

От стр. 7

затопляне“. Но вече се подготвя „климатичен закон“ на ЕС, който ще бъде приет през март 2020 г. и, който „ще направи прехода към неутрален климат необратим“. И тогава за страните от ЕС, ратифицирали, но неспазващи Парижкото споразумение, ще започнат санкции. Междина-та контролна цел е намаляване на емисиите на ВД с 50-55% до 2030 г. (Green Deal).

Прочетох проекта за текст на въпросната резолюция (Draft Resolution COP 25) на ЕП. Реакцията на всеки просветен европеец би била смесена: смях и гняв. Убедете се сами!

Прекратяване директното и индиректното субсидиране от държавата на изкопаеми горива;

Затваряне на въглищните електроцентрали до 2030 г.; Спиране на продажбата на автомобили с двигатели с вътрешно горене до 2035 г.;

Стратегически план за намаляване на емисиите от метан, които са 10 % от парниковите газове в ЕС, чрез рязко намаляване броя на кравите (всяка крава отделя по 500 л метан дневно);

Въвеждане на въглероден данък (по 75 евро/тон ВД) за на-

пъване на „зеления“ фонд на ЕЦБ, който ще възлиза в началото на 100 млрд. евро и ще подпомага по-бедните източноевропейски страни вкл. България, за да намалат емисиите на ПГ.

Тези мерки са не само самоубийствени за ЕС, но и безумни. Австралийският опит показва само за две години (2012-2014), че с подобни радикални мерки токът поскъпва двойно, а стоките стават неконкурентноспособни. Австралия пример няма как да стане разврателен за големите производители: Китай, Индия, Япония, САЩ, Русия. Климатът на планетата и след 2050 г. ще остане без видима промяна. Само Газпром би загубил от въглероден данък за метана 3.8 млрд. долара до 2030 г. Но има и една подробност. С радикалните мерки енергийният внос на ЕС от 55% се очаква да спадне на 22%, т.е. руският тръби с природен газ на Северен Турски поток няма да бъдат пълни и без да се подновяват санкциите.

А освен това климатолозите предвиждат започване на захлагдане, което ще бъде в „разстояние“ си към 2050 г. Съответно съдържанието на ВД в атмосферата ще намалява, защо-

то равновесието ще го насочва към повърхността на океана. Но бъдете сигурни: „климатичните вецници“ ще кажат от техния стратегически план за чиста от въглеродни емисии планета.

Къде сме ние? България разбира се подписа (но не е ратифицирала още) Парижкото споразумение. Учудващо е гласуването на българските евродепутати. Левите (С. Станишев, Ел. Йончева, Иво Христов) подкрепят резолюцията за „извънредно положение с климата“, а десните (Ал. Йорданов, Р. Кънев, А. Джамбази) са против. Кои защитават националните интереси? Премиерът Б.Б. е много доволен, че т.нар. „енергиен микс“ ще си определят (Ал. Йорданов, Р. Кънев, А. Джамбази) са против. Кои защитават националните интереси? Премиерът Б.Б. е много доволен, че т.нар. „енергиен микс“ ще си определят (Ал. Йорданов, Р. Кънев, А. Джамбази) са против. Кои защитават националните интереси? Премиерът Б.Б. е много доволен, че т.нар. „енергиен микс“ ще си определят (Ал. Йорданов, Р. Кънев, А. Джамбази) са против.

Схемата е проста и добре конструирана. Нейните конструкции обаче са предвидили и възможности на противника. Те знаят, че той няма да се предаде лесно и че борбата с него, дори да не бъде продължителна, ще е трудна и сложна. Макар че участниците от противната страна не чертаят планове и не слобвяват конструкции, не правят стратегии и не провеждат тактически операции. А просто отстояват кауза. Отстояват безкористно, честно, убедени в правотата ѝ. Тяжната беда е, че не могат да се обединят поради различните си идеи, степен на възможности, място в обществото и разбиранията си за неговото устройство. Мотивацията им е идеалистична и не се захранва със стипендии, каквито чуждите „неправителствени организации“ раздават на своите наемници. Голямата им беда е, че макар да са далеч по-умни, способни и даровити в своите области от постмодернистките наемници, активните измежду тях не са чак толкова

много на брой. И не са чак толкова смели и решителни. Пък и бързо се уморяват.

През последните месеци схемата бе задействана по отработения начин и в обичайната си последователност на включване на двете основни групи на слугинажа.

Искам само да уточня, че и „ударните сили“, и „учените и интелектуалците“ не се нуждаят от постоянни указания, за да вършат своята работа. В обстановката на разширяващата се глупост, просташина и отцеругателстване по-лесно е виртуелно на слугинажа, проникнал впрочем в огромни брой хора, без те да подозират това (никой не ги предупреждава да се предпазват от него, да се имунизират или лекуват превантивно), излиза от карантинния си период и поразява организма. Тогава дори и хора, които не са специално привлечени към слугинажа и, както се казва, не се водят на отчет, без дори да съобразяват и без предварителна подготовка, могат да сложат начало на някоя нова кампания срещу нацията и националната култура. Вирусът е създаден и у тях нагласа, породил е и е оформил настройки, върху които са се задействали вътрешните механизми, насаждани от неспирателните кампании по отродителство и национален nihilизъм. И, хоп, станалото-станало.

Но да излезем от теоретичните и публицистични разсъждения, за да видим как практически и с какви реални действия лица си служи

Културата на слугинажа и как тя се изпълнява предназначеното си. И проявява възможностите си.

Ще стане дума, разбира се, за поредното посегателство върху великия Вазов роман „Под игото“ чрез постмодернистките и в духа на културата на слугинажа издания и интерпретации.

Случаят с „превода“ на „Под игото“ е знак за това колко напреднал е разпадът на духа, морала и националната култура.

Страшно е дори да се помисли какво е станало с българските ученици, смладите, а и не само с младите хора, но и с тези, които минават за интелегентия, за да твърдят, че не разбират „Под игото“ и творчеството на Иван Вазов.

По-голямо национално бедствие не би могло да ни връхлети. Трябва да си дадем сметка, че това е национална катастрофа, по-страшна от предишните две, след кош изгубихме територии, а народът ни изтърпя неопитни физически и душевни страдания и мъки. Този пре-

КУЛТУРА НА СЛУГИНАЖА

Панко АНЧЕВ

Тази култура е чиста проба продукт на неолибералното ни битие. Някой сигурно ще каже, „ама тя си е чисто българска – ние винаги сме били слуги“. Не, тя не е българска и не, няма национални основи, дори винаги да сме били слуги. Тя упорито и, бих казал нагло, се насажда върху националната, за да я опорочи, развали и разруши като най-напред подрине националните ѝ основи. Тази култура е също толкова изкушението на сатаната, колкото са неолиберализмът, глобализмът и тяхната естетика, нарекла се постмодернизъм. Тя разчита не на „робската психика“ на българите, а на тяхната доброта, състрадателност, доверчивост и наивност, за да се разположи в българския свят и го обсеби и пороби напълно.

Културата на слугинажа прониква навсякъде по света, обсебва националните култури, впримчва ги в своите пипала, за да изсмуче живителните им сокове, за да изсуши и погуби националните им съставки, традициите, начинът на мислене, особеностите на бита и устройството на обществения живот и държавата, отношението към миналото и историята. Тя е специален начин на мислене и служение, участие и съучастие в обществените дела, утвърждаване на правила, норми и морал. Идеологическата ѝ същност е чрез всеобщото усвояване на „европейските ценности“ и „джендър практиките“ да се ликвидират нациите и човекът, създаден по образ и подобие на Бога, и да се премине към т.нар. „постчовешко битие“.

Най-напред се налагат идеите на глобализма и неолиберализма.

После се преодолява съпротивата на националните култури срещу насилственото уеднаквяване и заличаване на

националното своеобразие като противно на прогреса и материалното благоденствие.

Но тъй като с физическо посегателство и насилие трудно се разрушават цивилизации и култури, бе измислена тази култура като пригодно средство за задушаване националното, духовното, нравственото. В йерархията на неолиберализма културата на слугинажа е на по-горно стъпало от другите родени от него за постигане на крайната му цел: масовата култура и културата на глупостта.

Тя ги събира в себе си, служи си с техните методи и използва най-дейните и старателни техни представители за осъществяване на пъклените им замисли и цели. Нациите и националните култури били отживелици, комплексарски, назадничави, дори опасни и вредни за днешния човек и неговото движение напред към благоденствие и успех.

В тази йерархия културата на слугинажа се счита малко от малко „елитарна“.

На стр. 11

ЗА НЕГО, ЖИВОТА

Янко ДИМОВ

Часовникът е спрал.

Дванадесет без пет.

Вън агрегат с хобот канала смуче.

Старица рови в кофите за смет,

и чака своя ред бездомно куче.

Защо си спомних сред пейзажа нищ
за теб, огнярю,

конспираторе,

поете?

Дали защото искаше да ни спасиш –

нас – бъдещите хора – от несрети,

защото за живота с главно Ж

живота си погуби,

а след теб веднага

мечтата ти превърнаха в лъжа,

а вярата – във вярност за облаги;

защото и сега, и днес,

животът пак за гърлото държи ни

и пак не знаем точния адрес

на благоденствието, търсено с години.

Земята, по която стъпвам аз сега,

е моя, но разграбена, обезверена.

Как се срива?

По-рано обвинявахме врага.

Кой е виновен днес?

Въпрос в пустиня.

Как да извикам посред тоя крах

„Не бойте се, деца“ – нали ще е измама,

защото се боим, боим се зарад тях

и зарад себе си.

Това е нашата бездарна драма.

Но ти не вземай тези думи за

ненавист към живота ни, поете,

не ме осъждай лесно.

В моята сълза

и твоя болка за човека

още свети.

1999 г.

МНОГО МИНА, МЪНИЧКО ОСТАНА

Уважаеми читатели на в. „Нова Зора“,

Драги приятели,

Отива си една трудна и тежка година за България. Някои я въздигат в ранг на успешна, утвърждават я дори като стабилна и едва ли не като обещаваща благоденствие. То не било ръст в икономиката, стабилност в НАТО и ЕС, инвестиции... Нищо че мизерните милиони, доколкото се инвестират в икономиката ни, се представят за милиарди! Грешката обаче е обратна. Милиардите отидоха другаде и другаде откриха хиляди работни места. Но някой иска непременно да укроти ускорения пулс на яростта, на отчаянието и тревогата на народа ни. Иска да го залъже с успехи, да го замае със цифри, обещаващи благоденствие. Напразно. Фактите са упорито нещо.

100 години след съкрушаващия

саблен удар на Ньойския диктат Отецеството ни умира не от куршумени рани или прободено от неприятелски щик. Умира от вероломност, от грабеж и разруха, причинени от бастардите на една политика, съединила чуждите стремления за геноцидното ни изтребление, с безхаберие то и алчността на доморасли бандюги – експроприатори на многолетния труд на цял един народ.

Каква е тази политика, която обуславя изчезването ни от тази земя? Това е антинародна политика, защото всеки час България намалява с 15 човека от държавотворния етнос, който е дал името ѝ, просъществувало повече от 13 века.

Как се нарича политика, след която за 30 години са се изпарили цели 21% от населението на държавата ни? 1 930 000* българи са се преселили в

„по-добрия свят“. Тази политика има само едно име, един етикет и на него е написано ГЕНОЦИД НА СОБСТВЕНИЯ НАРОД! Други почти 2 милиона са зад граница и работят за „растящицят ни брутен вътрешен продукт“. Има ли отговорни за това престъпление? Има. И нито Бог ще ги забрави, нито историята, нито Иван Гешев дори! Но най-малко от всички – народът! Заради умиращите села, заради опустелите домове с избити стъкла на прозорците като ослепени от болка и мъка войници на вечната майка България.

Застигна ни мор и неволя, и времена по-тежки от чумавите – нерадостните гурбетчийски времена, по-тъжни от които за българина са само неговите покъртителни песни за чедото „с чужди хора, чужди хляб делило“. Но както е написал в края на своята песен преди повече от 100 години поетът Ран Босилек:

„Много мина, мъничко остана!“ Така че оптимизъм все пак има. Търпението свършва.

Гледайте, драги приятели, с вяра в Бога и с надежда настъпващата 2020 година. Нито една мъка не е до века. А България ще пребъде! Зора е!

Въпреки раните.

Въпреки намеренията да ни изпарят - няма да го бъде!

България е жива. И ще бъде жива докато има синове, които да казват истината, да се борят за правдата и ако трябва – да държат и сабя в ръка!

*(Данните са от доклада на ЦРУ за 2018 г., публикувани през март т.г.)

Минчо Минчев,
главен редактор